

Київська
РУСЬ

Всеукраїнський Фестиваль

© 2004 Фестиваль Київська Русь, Арт Екзистенція, Арт Велес

“Традиційна музична культура”

У

сьогоденному українському інформаційному просторі не так уже й багато справді знакових, національно зорієнтованих проєктів, здатних принести справжнє задоволення тим, хто цінує українське мистецтво, і привабити, зацікавити, переконати тих, хто поки що стоїть на півдорозі до нього. До таких яскравих заходів насамперед належить фестиваль "Київська Русь".

Свого часу, започатковуючи цей фестиваль, ми поставили собі завдання - показати багатство української музичної традиції та розширити простір побутування української музики, домігшись, щоб якісних творів стало у ньому помітно більше. Однак великі завдання потребують великого потенціалу - духовного, людського, фінансового. Звісно, від самого зародження ідеї проєкту його організатори чітко усвідомлювали складність всього, що самі собі накреслили, проте спиралися передусім на ту визначальну для нашого народу засаду, що її так лаконічно і так глибоко сформулювала Ліна Костенко: "В житті найперше - то притомність духа, тоді і вихід знайдеться з нещастя".

За роки свого існування фестиваль "Київська Русь" став справжнім втіленням присутності і джерелом цього "духа", засвідчив, що плекання і популяризація національної музичної культури всіх періодів її становлення - від зразків найдавнішого, автентичного народного мистецтва до кращих сучасних творів, простеження розвитку української музичної традиції та демонстрація її єдності з європейською музичною культурою - справа інтелектуального престижу. Сьогодні без перебільшення тисячі шанувальників національної музичної культури знають про існування фестивалю "Київська Русь", чекають його, мають можливість безкоштовно отримати компакт-диски із записами найкращої української фольклорної, середньовічної і академічної музики. Та, на щастя, організаторам проєкту цього недостатньо. Ми прагнемо піднімати й доносити до широких кіл слухачів цілі пласти поки що не актуалізованої народної культури, популяризувати їх через наступні концерти, виставки, радіоєфіри, донести їх у кожную школу, де навчаються наші діти, у кожную організацію, де працюємо ми, наші батьки, знайомі, у кожную сім'ю, де цінується "притомність духа". Очевидно, самого лише людського потенціалу тут не вистачає, його має доповнити ще й фінансовий, однак це тема окремої розмови...

Ми свідомі того, що доки не запрацює на повну силу сучасна українська музична індустрія, доти ми не зможемо вирішити й таку болючу сьогоденну проблему як відтік справді фахових, кваліфікованих музикантів за кордон. Адже вимивання обдаровань із України (а наша нація таки багата самобутніми яскравими талантами) безповоротно і неухильно збіднює наш музичний ринок, за рахунок чого поповнюються бюджети інших, на жаль, держав. Система захисту нашого ринку культурних та інтелектуальних цінностей повинна врешті-решт діяти на повну силу.

Поки що ми не можемо змагатися з європейськими країнами за кількістю і якістю фестивалів. При такому невичерпному духовному потенціалі та багатій культурній спадщині, які має наш народ, це непростимо. "Київська Русь", попри той незаперечний авторитет, уже зажитий на сьогодні, зовсім не претендує на статус єдиного. Ми переконані: чим більше буде таких акцій, тим швидше наш Київ відповідатиме культурним вимогам, які ставляться перед столицею європейської країни. Адже будь-який фестиваль обов'язково активізує культурну ситуацію, стимулює зростання виконавців і розширює світогляд слухачів, формує фахову етику музичних журналістів і критиків. Тому ми маємо бути зацікавленими в тому, щоб фестивалів, здатних об'єднати широке коло глибоко національних за духом однодумців, було якнайбільше. Тільки тоді ми зможемо стверджувати, що маємо не розрізнені акції, приурочені до певних дат чи подій, а цілісний, єдиний і повнокровний процес розвитку національного музичного мистецтва.

Президент фестивалю,
Народний депутат України
Володимир Бондаренко

Г.Левицький. На жнива. Автолитографія. Середина XIX ст.

■ М. Оболенський. Побачення. (Заповітний місток). Ксилографура Ангерера.
ж. "Нива". 1888, №20.

Залишаймося романтиками!

Коріння романтизму слід шукати ще у XVII-XVIII століттях, коли, щедро полите враженнями від визвольних народних змагань, після сонного застою, воно пишно проросло в душах української творчої еліти XIX-го століття. Раптово водночас усі збагнули, що не варто нічого шукати, адже всі найміцніші підвалини вже є: прадавня історія, славні лицарські подвиги, оповита легендами слава героїв... Для літераторів - сила-силенна яскравих народних переказів, легенд, оповідань; для художників - сильні характери, неповторний побут, який відсвічує барвами давно забутих часів, мальовнича природа. Для композиторів - сотні колоритних народних мелодій і величних епічних дум. Урешті-решт безліч сюжетів - самотутніх, самодостатніх, цілсних.

"Нова" українська культура постала як результат нового і вдумливішого погляду на національну спадщину. Виявилося, що з цього джерела можна черпати безкінечно, адже в тексті дещо призабутої народної історичної пісні є стільки волелюбної сили і благородної краси!

Україною тоді захоплювалися всі. Росіянин Пушкін зачитується українською народною поезією та історією, грузин Цертелєв відзначає поетичний геній нашого народу, поляк Адам Міцкевич називає українців найпоетичнішим та наймузичнішим з-поміж усіх слов'янських народів. Романтизм відкрив очі й українській інтелектуальній еліті, а ще - пробудив відповідальність за долю свого народу...

Тіні гетьманів і козацьких ватажків передусім явилися Гоголю та Шевченкові. Саме вони повірили в можливість змінити ситуацію. Саме вони розбудили і возвеличили народний дух.

Звісно, було нелегко. Ми знаємо, як сприймалися намагання українців заявляти про власну культурну самостійність на тлі царської цензури, арештів, циркулярів, таємної поліції. Ще надто слабкими були українські культурні осередки й товариства, які брали на себе відповідальність за духовний розвиток нації. Та вони змогли і розбудили вже доволі приспану національну свідомість.

Шедеври романтизму, сповнені правдивої героїки та романтичної туги за "втраченою Україною, якої вже ніколи не буде", назавжди залишаться в історії української культури яскравим прикладом того, що інколи, особливо у найтяжчі часи, нація здатна рятувати себе сама.

В 2004-му, коли увага всього світу була прикута до України, дивлячись на велелюдний київський Майдан, невідомо констатував: все - таки історія, принаймні українська, йде по колу... І оті неімовірної сили вибухи народної енергії начебто закривають одну і розпочинають завжди нову історичну епоху.

Над тим, що (?) саме поклікало людей вийти на майдани сьогодні замислюються науковці.

За версією академіка Сергія Кримського, це сонячно-помаранчевий колір, який для нас є національним архетипом, адже з давніх-давен українці поклонялися сонцю. А можливо, просто тоді з нами на майдані знову були "тіні гетьманів і козацьких ватажків"...

Залишаймося романтиками.

Тарас Грималюк,
художній керівник фестивалю.

В сиві часи язичництва, коли наші предки ще тільки намагалися зрозуміти, звідки береться дощ чи град та як захиститися від численних загрозливих стихій, склався звичай: розмовляючи про щоденне, про складне й незрозуміле (а саме такими були незбагненні сили природи), люди співали. Цей спів був сакральною мовою спілкування з таємними "вищими силами", з тогочасними божествами, які уявлялися одухотвореними стихіями або ж поставали в образах померлих предків, що, відійшовши у "той світ", ставали охоронцями благополуччя живих родичів на "цьому світі". Сакральний спів, розрахований на те, щоб бути почутим потойбічними "слухачами", більше скидався на крик чи голосіння. Хіба не диво, що й сьогодні, відіхавши електричкою годину від Києва на північний захід, можемо почути (і не в уламках, а в повноцінному звучанні!) давні магічні заклинання наших пращурів, які збереглися, наприклад, у поліських жнивних мелодіях (трек 12).

За півтора тисячоліття слов'янської історії співоча культура східнослов'янських етносів розквітла пишним і плідним садом. Іноземець, який у XIX ст. подорожував по Полтавщині, не міг повірити, що прекрасний хоровий спів, випадково почутий літнього вечора, був звичайним побутовим співом гурту селян, які поверталися з косовиці і якими не керував жоден диригент (треки 4, 6, 7)

Незбагненна властивість народних пісень полягає в тому, що вони не записані нотами, а тому не становлять раз і назавжди зафіксованого матеріалу, відтворення якого є обов'язковим для виконавців наступних поколінь - так, як це відбувається у світі академічної музики. Показовою рисою традиційного співу є можливість варіювати мелодію пісні. Завдяки цьому учасники автентичного (сільського) гурту (треки 2, 4, 6, 7, 11, 12) мають змогу виявити свій мистецький хист перед односельцями, а професійні виконавці фольклорного співу (треки 1, 3, 5, 8-10, 13-18) - перед столичною публікою.

"Виштовхувана" сучасними тенденціями, українська сільська музика хоч і кане в минуле, однак поки що не перейшла в ранг "археологічних знахідок". Вона ще жива й досі приваблює розмаїттям регіональних діалектних рис. Архаїка найкраще збереглася на Поліссі. Екзотичні обрядові тембри поліщуків яскраво свідчать про генетичну закоріненість у первісних ритуальних співках-криках. Ще й сьогодні тут вам можуть розповісти про чудодійні ритуали викликання дощу чи відвертання хмар.

Карпати й Закарпаття славні інструментальними традиціями (треки 3, 11). Блискуча віртуозна техніка бойківських і гуцульських скрипалів на концерті в залі Московської Спілки композиторів у 80-х роках зачарувала навіть найвимогливіших шанувальників музики, які встали на знак визнання майстерності народних музик. Однак і скрипкові капели Поділля не блякнуть на тлі колоритних гірських традицій.

■ Іжакевич. Пиребендя. Ксилографура В.Цехомського. ж. "Нива". 1897, №36.

■ На Івана Купала. Літографія В.Тімма з картини І.Соколова. 1856.

Зокрема, про це свідчать чарівливі мелодії з Черкащини, представлені в альбомі у виконанні знаної київської капелі "Надобридень" (трек 9).

Наддніпрянські й лівобережні традиції (Кіровоградщина, Полтавщина, Дніпропетровщина) виплекали найбільш складні форми багатоголосного співу (треки 1, 2, 4 - 8, 13 - 15). Лівобережну лірику (й історичну козацьку, і любовну) вирізняє м'якість і водночас потужність вібруючих голосів. Чудові, характерно українські гармонії, розвинена розспівність ("чиста" музика, коли текст майже розчиняється в численних вокальних фіоритурах) викликають щире захоплення. Без уважного вслуховування з першого разу буває важко зрозуміти слова пісні, однак для слухачів минулого розуміння слів не було проблемою. Адже ці пісні, кожен чув із дитинства й, чудово знаючи сюжет, міг стежити вже не тільки за його перипетіями, але й за музичною фантазією співаків.

На жаль, вже тільки науковими реконструкціями може бути представлений потужний ще донедавна історичний пласт кобзарства та лірництва (треки 16, 17).

Непересічну цінність традиційної музики підтверджують численні захоплені висловлювання видатних діячів культури: Миколи Гоголя, Лесі Українки, Івана Франка, Петра Чайковського, Ігоря Стравінського та багатьох інших. Відомі композитори, звертаючись до народних джерел, бачили в селянських мелодіях не просто цікавий мелодичний матеріал, вони цінували передусім його образну місткість, вікову мудрість поколінь...

**Ірина Клименко,
завідувач Лабораторії музичної етнографії
Національної музичної академії ім. П. Чайковського,
кандидат мистецтвознавства.**

Програма

1. "Як поїду я йу город Полтаву"- лірична із с. Катеринівка Покровського р-ну Дніпропетровської обл.

Це зразок лівобережної "визідної" пісні - розспіваного багатоголосного твору, оздобленого верхнім сольним підголоском-"виводом". Молодий київський гурт "Божичі" (керівники Сусанна Карпенко та Ілля Фетисов) вдало передає темброву специфіку лівобережного співу з м'якою глісандуючою вокальною технікою, виразною вібрацією голосу (порівняймо із зразками автентичного співу №№4, 6, 7). Пісня неквапливо й образно оповідає історію подружнього життя: галка в'ється над косарями й передає чоловікові звістку, що його молода дружина, яка не мириться із свекрухою, дуже за ним сумує. Єдиною її втіхою й розрадою є мале дитя.

2.Весільна "Куди, доно, собираєшся". Виконує автентичний гурт співачок із с. Великі Будища Диканьківського р-ну Полтавської обл.

Молода від'їжджає від батьків до родини молодого. Її зажурені товаришки вважають, що їде вона "між турки й татари, де земля кремениста, свекруха норювиста". Цей характерний для Подніпров'я сюжет нагадує про давні звичаї ритуального ворогування двох родів. Типовий весільний наспів 6-дольного розміру, поширений майже скрізь в Україні (інша його версія представлена зразком № 8), на Полтавщині розспівується у надзвичайно повільному темпі. Через це уповільнення пісня втрачає розмірний ритму ходи, зазвичай властивий цій мелодії, натомість набуває додаткової вагомості, "потовжнює" в гуртовій частині: лінію заспівувачки підхоплює гурт, а ще одна солістка веде згори самостійну лінію. Обидві партії насичені середскладовими розспівами, виконуються протяжно, потужними вібруючими голосами.

3.Співана коломийка "Ци поїду в полонину" із с. Нереснича Тячівського району Закарпатської обл.

Найулюбленіший жанр жителів Карпат і Закарпаття - коломийка - надзвичайно гнучка і за функцією, і за музично-образним змістом. Окрім того, що коломийка виконується і як спів, і як танець, вона буває сумна й весела, гостра й лагідна. Молоді хлопці, звичайно, співають здебільшого про коханця (як у цьому треку), а старші виконують тематично різні коломийки (див. № 11). Композиційну версію коломийки на підставі власних польових записів демонструють музиканти родинного гурту "Буття" (м. Київ, керівник Олег Бут).

4.Лірична "Зайшло сонце за віконце, за зелений сад" Виконує автентичний гурт співачок із с. Семенівка Краматорського району Донецької обл.

Любовна історія в цій пісні не обтяжена драматичними перипетіями, як це зазвичай спостерігаємо в українських баладах (трек №15): "Цілюються-милюються, а хто кому рад...". Ніжну розспівану мелодію з виводом прикрашають характерні лівобережні стилістичні риси: словообрази, щемливий низький другий щабель в кадансі, спокійний темп.

5.Весільна "Ой думай-думай, да й Галочка, думай, ще й гадай" із с. Корнівка Барішівського р-ну Київської обл.

Характерною ознакою лівобережних весільних є надзвичайно повільні журливі наспіви, зумовлені акцентуванням уваги на епізоді прощання матері з дочкою, сумним настроєм молодії, коли вона розлучається з рідною домівкою. Одна з таких пісень - розспівана паралельними терціями 2-голосна мелодія з історичної Переяславщини, записана Ганною Корониченко й відновлена ансамблем "Сільська музика" (м. Київ). Наприкінці кожного рядка голоси співачок сходяться в довгий унісон, а потім обриваються з характерним призвуком, що є дуже давнім прийомом обрядового жіночого співу. Поетичний мотив "перебрела дві річечки" символізує перехід дівчини з дівочого стану до жіночого.

6.Козацька "Вивів коня ой на яр, на долину" Виконує автентичний гурт співачок "Олишша" із с. Кардашинка Голопристанського р-ну Херсонської обл.

Землі Таврії заселялися у XVII-XIX століттях вихідцями з різних етнографічних зон, а тому до ХХ ст. тут акумулювалися різноманітні музичні стилі. Один із них представлено класичною протяжною піснею з с. Кардашинка. В концерті прозвучав фрагмент сюжету відомої козацької пісні про охоронців, що вартували на козацьких могилах: поки козак спав, наїхали солдати (в історично раніших версіях - орда, турки-татари), забрали коня й хочуть убити самого хлопця, однак дівчина його рятує. Музична стилістика, передусім розспівність, свідчить про походження цієї традиції з середньої Наддніпрянщини.

7.Балада "Ой з-за гір, з-за гір вилітав сокіл" Виконує автентичний гурт співачок із с. Кочеревий Павлоградського р-ну Дніпропетровської обл.

У символічній розмові двох соколів розгортається трагічна картина смерті невідомого козака у степу: "вбито його не теперечка - проросла трава крізь реберечка". Високий стиль поетичного тексту поєднується з вишуканими мелодичними інтонаціями наддніпрянських протяжних пісень. Розгорнутий каданс

8.Весільна сироти "А зелена та дібровенька" з Полтавщини (с. Бобрівник Зінківського р-ну).

Ансамбль "Древо" (м. Київ, керівник Євген Єфремов) подає незвичну для Полтавщини музичну версію весільної пісні, знайдену Тетяною Сополюк. Щось в зеленій діброві багато пеньків, та мало зеленого гілля - так на сирітському весіллі багато гостей, щоб пити й гуляти, та нема кому порядку давати. Цей відомий поетичний мотив полтавчани розспівують у характерному для них 3-голосному стилі, але в оригінальній місцевій гармонізації. Акцентоване підкреслювання середскладових розспівів, регулярне пульсування акордових і унісонних складів додають наспівові ритмічної виразності.

9."Віват сватам" при обдаруванні молодії на весіллі у с. Зеленівка Тальнівського р-ну на Черкащині

У виконанні капелі "Надобридень", м. Київ. (кер. Михайло Хай)

Весільний староста запрошує родичів обдарувати молодят і пригощає їх: "Випий, свашечко (матінко, батенько, сестро), із золотого кубка, випий, голубку!". Його бадьорий заклик підтримують музики. Яскрава мелодія, що проводиться у скрипок, на Східному Поділлі більше поширилася як веснянка "Стояла на колоді".

10. Весільна "Сізих маїх да два голубя" із с. Ліново Путивльського р-ну Сумської обл.

Локальна етнічна група "Горюнів", розселена на півночі Сумщини, ще десять років тому могла самостійно демонструвати свій оригінальний репертуар і співочий стиль. Тепер властивий їй темброву специфічність, що виразно відрізняється від сусідніх українських діалектів, намагаються відтворювати молоді сумські музиканти із групи "Серпанок" (керівник Олена Гончаренко). Зачаровані місцевими весільними мелодіями, дівчата услід за бабусями "оздоблюють" їх фактурну тканину "тонким голосом" (він звучить октавою вище за основну мелодію), оригінальними середстроговими "ихканнями".

11."Коломийка весела з танцем". Виконує бойківський гурт із с. Михайлівка Нововоронцовського р-ну Херсонської області та скрипаль бойківсько-надсянської традиції М.Славич

Бойки, депортовані наприкінці 40-х на південь України, після переселення не втратили своєї етнічної специфіки й озвучили гарячі степи Таврії колоритними награваннями. Бойківська капела (дві скрипки та бубен) наповнила степові простори шаленою гірською енергетикою: жартівливі й дошкульні, іноді й солонуваті коломийки надзвичайно швидкого темпу прижилися на новому місці поруч із наддніпрянською протяжністю (трек 6).

12.Живна "Я в бору жиїто жала". Виконує автентичний гурт співачок із с. Збраньки Овруцького р-ну Житомирської обл.

Учасники фестивалю приголомшив цей архаїчний поліський наспів - із-поміж розлогих пісень Наддніпрянщини він прозвучав як загадкове послання з давнини, зрозуміле лише втаємниченим. Бо й справді ця мелодія, котра на Поліссі виконується в літній сезон (від Трійці до Іллі), є язичницьким заклинанням духів померлих предків (зокрема, з метою відвертання хмар) і не випадково асоціюється з голосінням. Цей ефект досягається мінімальними засобами - наспів спирається на характерний для обрядових мелодій (див. треки №2, №5, №8, №12) малий звуковий обсяг (лише тризвукова шкала), але цей простий мотив динамізується віельною (рубатною) ритмікою та ідолоподобними прийомками "зривів" голосу. Давню магічну семантику "живна-голосіння" сьогодні зберігає переважно сам наспів і кілька реліктових ритуальних текстів. Для фестивального концерту співачки обрали побутовий сюжет: якщо в лівобережній ліричній пісні (трек №1) молода жінка мовчки терпить образи від свекрухи, то невістка-поліщучка чинить виразний опір, кепкуючи із своєї напасниці: поки невістка жала - свекруха з печі впала, Чи вона з ума зійшла, що в живна на піч пішла? А резюме таке: невістка шкочує, що свекруха, падаючи, не вбилася.

13.Лірична "Ой сон, мати, сон голівоньку клонить" із с. Суботів Чигиринського р-ну Черкаської обл.

Любовні переживання дівчини знайшли вияв у розгорнений пісенний сповідь, викладений на три голоси: двоє чоловіків із фольклорного ансамблю "Гуляйгород" (м. Кіровоград) ведуть нижню вокальну "партію", по одній дівчині відповідають за середню й верхню мелодичні лінії. Мати, так по-сусідськи збиралася увечері два подружжя, та, пригадавши молодість, виводили "в ролях". Табу: Оце тобі, синочку, своя воленька робить,

що до тебе сама дівчина ходить. Син радіє: Вона мені за дружину буде: застипає столи тесові, скатерті лягані, кровать дубова, постіль пухова. А дівчина, звісно, сумує: виплакала карі очі за чотири ночі...

14. Рекрутська "Ой казали вражі люди, що з неділі набор буде" із с. Семигір'я Світловодського р-ну Кіровоградської обл.

Рекрутський набір завжди супроводжувався шквалом драматичних емоцій, які в слов'янських традиціях вилилися у серію видатних ліричних творів. Близький зразок "чоловічої лірики", де сильні почуття не вибухають, а "виповідіаються" в стримано-епічній манері, виконав дует "Дике поле" (Наталя й Олександр Терещенки, м. Кіровоград): Ще неділі не діждали - вже некрутиків забрали... Один некрут догадався, до дівчини заховався, а вона сховала, та й людям розказала. Двічі двері поламали, некрутика спіймали... Характерного українського колориту надає наспівові сходження нижнього голосу на домінанту у півкадансі.

15. Балада "Ой ясно-красно да де сонечко сходить" із с. Крячківка на Полтавщині.

Ця балада за стилем виконання контрастує з попередньою. Життєва драма у ній відтворюється завдяки використанню дієвих музичних засобів: спів із "надривом" у заспівувачки й вивідничі, активне застосування йодлеподібних зривів, оригінальні гармонічні сполучення на витриманих низьких басах. Все підпорядковано драматизмові сюжету: дівчина радить закоханому в неї жонатому козакові вбити дружину - тільки тоді вона буде з ним зустрічатися. "Як прийдеш додому - не стань говорити, бери її та й за русюю косу, та й рубай головоньку". Відомі співачки із с. Крячківка, долею яких цікавляться у Москві й Пітері, Любліні й Варшаві, вже не можуть повноцінно представити на сцені свій легендарний репертуар - не виїжджає за межі села геніальна вивідниця Фросина Загорулько, хворіє єдиний в гурті чоловік. Але Крячківка мусить звучати лівобережної лірики.*

16. Кант ("псальма") "Святому Онуфрію" - це фольклоризація барокового поетичного тексту на життійний сюжет про Св. Онуфрія (Онопрія), одного з аскетів, якому служили звірі. В Україні святий Онуфрій був надзвичайно шанований, особливо на Поділлі, в Подністров'ї, де існували печерні Онуфрієвські монастирі, каплиці, навіть "фігури" (обрядові хрести на перехрестях доріг), присвячені йому. Постать Онуфрія (як і Св. Катерини) переконливо показує, що духовна чистота, смирення і аскеза може зворушити навіть лютих звірів. Мелодика канту зближається з західноєвропейськими середньовічними духовними (набожними) піснями. Це свідчить про широту культурних зв'язків в українському минулому. За версією, записаною на Київщині Порфирієм Демущиким, що увійшла до збірки "Ліра і її мотиви" (1903), кант про Онуфрія відтворив лірник Ярема (м. Київ).

17. Дума "Плач зозулі" з репертуару кобзаря Макара Христенка з Харківщини є предметом наукової дискусії. Учені сперечаються, чи є вона самостійним твором, чи це лише уривок із думи "Смерть козака при долині Кодимі". Кобзар Т.Компаніченко припускає, що до того часу, поки козацтво існувало як суспільний стан, дума "Плач зозулі" могла виконувати обрядову функцію - звучати при похованні козаків. За типом виконання дума зближається із стилістикою історичних пісень (тут практично відсутні типові думні рецитації), зберігає в кадансах рудименти власне думного стилю - саме так виконує її бандурист Кость Черемський (м. Харків).

18. Величальна весняна мелодія "Да перейди, місяцю, через нашу йулицу" у хороводному ритмі дозволяє легко організувати коло охочих поспівати й повтішатися навесні спілкуванням з молодими сусідами, з-поміж яких котрийсь, напевне, викликає у дівчини особливі почуття: На нашій улиці всі хлопці красавці, та найкращий для Марусі - Іванко. Манера голосного поліського співу (веснянка походить із Житомирського Полісся), як і традиційні розваги, давно стали звичними для київського молодіжного гурту "Володар" (керівник Маргарита Скаженік).

Ірина Клименко

■ Невідомий художник. Троїста музика. Літографія XIX ст.

* Співочий стиль с.Крячківка вже більш як 20 років досліджує і відтворює група "Древо".

Організатори:

Київська міська рада
Головне управління культури КМДА

Партія "Наша Україна"

Громадська організація
"Фестиваль Київська Русь"

Мистецьке агенство "Арт Велес"

Громадська організація "Арт Екзистенція"

За підтримки:

Страхової компанії "Кредо-Класик"

Швейцарської культурної програми в Україні

Партія "Наша Україна"

АРТ ВЕЛЕС
МИСТЕЦЬКЕ АГЕНСТВО

Записано з концертів фестивалю "Київська Русь"
14, 15 лютого 2004 року в Києві

Запис
Генеральний директор СП "Комора"
Звукорежисери запису
Зведення та мастеринг

студія "Комора"
Олег Релецький
Андрій Герасименко, Костянтин Костенко
Костянтин Костенко

Дизайн

Арт Велес, РА "VAM"

Науковий редактор
Літературний редактор

кандидат мистецтвознавства Михайло Хай
кандидат філологічних наук Галина Сютя

Режисерсько-постановницька група

Євген Нищук, Андрій Ковалик, Олексій
Хетчиков, Олексій Ткачук

Реклама та PR

Микола Дичка, Роман Малко

Прес-секретар
Фінансовий директор
Директор
Художній керівник
Віце-президент фестивалю
Президент фестивалю

Юлія Лимар
Леся Шевченко
Ігор Кургіт
Тарас Грималюк
Остап Семерак
Володимир Бондаренко

Арт Велес, тел. (044) 592 89 63, 592 89 64
www.ukrfolk.kiev.ua
postmaster@artveles.kiev.ua

Усі права захищені. Несанкціоноване копіювання, тиражування, задала в прокаті і публічне відтворення заборонено та переслідується законом.

Київська
РЕСЬ

Всеукраїнський Фестиваль

Традиційна музична культура

COMPACT
disc
DIGITAL AUDIO
AVE 015

Unauthorized copying, public performance, broadcasting, hiring or rental prohibited.

“Українська традиційна музика”

1. Лірична “Як поїду я йу город Полтаву”.
2. Весільна “Куди, доню, собираєшся”.
3. Співана коломийка “Ци поїду в полонину”.
4. Лірична “Зайшло сонце за віконце, за зелений сад”.
5. Весільна “Ой думай-думай, да й Галочка, думай, ще й гадай”.
6. Козацька “Вивів коня ой на яр, на долину”.
7. Балада “Ой з-за гір, з-за гір вілітав сокіл”.
8. Весільна сироті “А зелена та дібровонька”.
9. “Віват сватам” при обдаруванні молодої на весіллі.
10. Весільна “Сізих маїх да два голубя”.
11. “Коломийка весела з танцем”.
12. Жнивна “Я в бору жиїто жала”.
13. Лірична “Ой сон, мати, сон голівоньку клонить”.
14. Рекрутська “Ой казали вражі люди, що з неділі набор буде”.
15. Балада “Ой ясно-красно да де сонечко сходить”.
16. Кант (“псальма”) “Святому Онуфрію”.
17. Дума “Плач зозулі”.
18. Величальна весняна мелодія “Да перейди, місяцю, через нашу йулицу”.

© (P) 2004 Фестиваль Київська Русь, Арт Екзистенція, Арт Велес

Контакт: тел: (044) 592 89 63, 592 89 64
www.ukrfolk.kiev.ua, e-mail: postmaster@artveles.kiev.ua

За підтримки:

Не для продажу